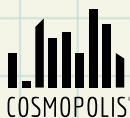

Bud'v Pogod

Sandra Pogodová

Richard Pogoda

BUĎ V POGODĚ

SANDRA POGODOVÁ
RICHARD POGODA

© Grada Publishing, a. s., 2021

Text © Sandra Pogodová, Richard Pogoda, 2021

Fotografie © Sandra Pogodová, rodinný archiv

ÚVOD

Naši milovaní čtenáři, aniž byste to tušili, právě jste udělali něco pro své zdraví. Pořádili jste si knihu, která má v náplni práce rozvibrovat vaši ztuhlou bránci a roztáhnout vám koutky úst pěkně od ucha k uchu. A jak je známo, smích léčí a humor je to nejlepší koření života.

Můj tata i já se přímo tetelíme radostí, že máme možnost podělit se s vámi o další šílené historky, které se udály nám, naší rodině nebo přátelům. Tentokrát jsme se rozhodli, že kromě rodinných příběhů přidáme i ty z divadelního světa. Pro normálního smrtelníka je totiž jeviště magické místo, zato pro umělce je to nezdědka prostředí, ve kterém opravdu není nouze o karamboly všeho druhu.

Naše nová povídková knížka *Bud' v pogodě* je pokračováním bestselleru *Hod' se do pogody*. Opět se zde střídají mé příběhy s tatovými, aby byla zachována rovnováha ve vesmíru a abyste vy, milí čtenáři, dostali perfektně vyváženou porci humoru. Troufám si tvrdit, že s touto druhou knihou jsme se do toho s tatou pořádně obuli. A nejsou to rozhodně žádné fádňi papučky, co na vás čeká, ale festovní sedmimílové boty, které vás ve vteřině přenesou do světa pogodovské logiky. Tak si nezapomeňte pořádně utáhnout tkaničky, ať nezakopnete a nehodíte pochopa.

Přejeme vám s tatou skvělou zábavu!

TAK HLAVNĚ ŽE JSEM POPULÁRNÍ

To, že jsou herci poměrně ješitná a sebestředná stvoření, asi není nic zvláštního. Na naši obhajobu musím říct, že takoví být musíme, protože jinak bychom vůbec nebyli schopní exhibovat před velkou skupinou lidí, kteří za to navíc zaplatili nemalé peníze. Na druhou stranu jsme ale díky těmto vlastnostem velmi lehce zranitelní, a jak já říkám, sundatelní z vlastního piedestalu důležitosti. Když chcete herce urazit, stačí k tomu opravdu drobnost. Dělat, že jste ho nepoznali, anebo – a to je daleko horší – splést si ho s někým jiným, a pokud možno slavnějším, pak je dehonestace daleko větší. Já jsem si prošla obojím.

Svého času, zhruba někdy okolo roku 2000, natočila moje kolegyně a kamarádka Tatiana Vilhelmová inscenaci pro Českou televizi. Hrála v ní postavu mladé ženy Renaty, která má velmi složitý osud. To jméno si pamatuji přesně. Brzy pochopíte proč. Pro herečku krásná role, protože na ní může ukázat svůj herecký um. Televizní film měl čerstvě

Kdyby ještě pořád náhodou někdo nevěděl, tak TOTO jsem já!

po premiéře, když jsem si to mašírovala centrem Prahy do své oblíbené vinotéky nakoupit si nějaké zásoby na dlouhé letní večery. Vtom se přede mnou objevila kulaťoučká paní s široce otevřenou náručí a s úsměvem zářícím štěstím a obdivem. Než jsem stačila něco říct, paní spustila svůj monolog: „No bože můj, já jsem tak šťastná, že vás vidím! Tak toto mi nikdo neuvěří.“ Moje sebevědomí herečky začalo růst závratným tempem. A paní pokračovala: „Vy jste moje oblíbená herečka už dávno, ale teď vás úplně zbožňuju.“ Začala jsem se nafukovat pýchou jak holub. V ten moment mi paní zasadila smrtelnou ránu: „Protože ta včerejší inscenace, jak jste zahrála tu Renatu, to mě teda dostalo. Geniální! Opravdu. Moc vám za tu inscenaci děkuju. Byla jste v ní naprosto skvělá.“ Začala jsem nejspíše

těkat očima, jak jsem se snažila vybavit si, jakou Renatu jsem kde hrála. Prošla jsem seznam svých čurd, které jsem ztvárnila v televizi, a začalo mi docházet, že si mě paní asi spletla s jinou herečkou. I přesto, že mé sebevědomí se v ten moment už začalo válet na chodníku notně obalené blátem a sajrajtem z ulice, zachovala jsem dekorum, mile se usmála a paní za její pochvalu poděkovala. Nadšená fanyinka mne ještě na rozloučenou objala a se slovy: „Jste fakt naše nejlepší herečka,“ mne zanechala rochnící se v mé nejistotě – s kým si mě proboha ta baba spletla.

Stála jsem ještě zhruba minutu přišpendlená na místě a prožívala jsem, mírně řečeno, smíšené emoce. Pak jsem se konečně otřepala a vyrazila do vinotéky s pocitem, že jednu láhev si otevřu hned v obchodě. Škoda že jsem to neudělala. Po cestě k domovu mi k již zmíněné inscenaci gratulovaly ještě další dvě dámy. Když jsem dorazila domů, skoro jsem čekala, že na schránce budu mít jméno Renata. Táňa za pár let natočila pokračování oné záležitosti a evidentně opět excelovala, protože jsem hned po uvedení sklídila několik pochval. Tentokrát jsem již byla připravená a blahosklonně jsem na ulici přijímala gratulace k svému skvělému výkonu. Jedné paní jsem se dokonce podepsala. Tániným jménem samozřejmě. Jsem přece profík.

Dalším geniálně dehonestujícím momentem jsem si ve své ušmudlané kariéře herečky prošla společně se svým kolegou Leošem Nohou, když jsme v televizi Nova natáčeli už asi třetí řadu sitkomu *Helena*. Seriál byl u diváků dost populární a nutno říct, že jsme s Leošem fungovali skvěle. Pohled na nás, jako ústřední dvojici, musel opravdu každému divákovi zvednout sebevědomí.

V rámci propagace jsme byli oba pozváni na tiskovou konferenci TV Nova. Na takovouto akci jsme šli poprvé, a tak jsme ani jeden netušili, že není nutné chodit už na zkoušku, a dostavili jsme se jako správní Hujerši ze všech účinkujících jako první. Ze známých tváří TV Nova zatím samozřejmě nikde nikdo. Prostor pro tiskovou konferenci se teprve chystal a všude pobíhala spousta techniků a hostesek, které lepily na židle jména hvězd podle toho, kde měl kdo sedět. Řekla jsem Leošovi, že si půjdu sednout na své místo a v klidu se ještě dolíčím, abych řádně reprezentovala, zatímco Leoš se rozhodl, že si zajde někam sehnat pivo. Sotva jsem se uvelebila na židli se svým jménem a vytáhla řasenku, začal na mě nějaký přísně vyhlížející muž dost neomaleným způsobem pokřikovat přes celou místnost: „Hostesky nám laskavě nebudou posedávat po židlích připravených pro hvězdy, a pokud mají hotovo, tak si zalezou do zákulisí a TAM se připraví na začátek tiskovky!“ Zuřivě přitom ukazoval na mě, takže jsem si mohla být naprosto jistá, že mluví se mnou. I přesto jsem se zmateně rozhlédla, protože jsem prostě nemohla uvěřit, že se mi tahle situace opravdu děje. To už se ozvala věta: „No nečum a dělej!“ Byla jsem tak vykolejená, že jsem jen nesměle pípla, že já jsem ta paní, jejíž jméno je uvedeno na cedulce. Strůjce mého ponížení na chvíli ztuhnul, pak se v rychlosti omluvil a zmizel v zákulisí. Já zůstala sedět na svém místě, ale veškerá chuť dolíčit se, abych jako reprezentovala, jak se sluší a patří, mě absolutně opustila. To už směrem ke mně přicházel Leoš a místo piva měl v ruce velkou izolepu. Dotčeně jsem mu začala vyprávět, jakým ponížením jsem si právě musela projít, a on mě odzbrojil

větou: „Buď v klidu. Mě si právě poslali pro tejp, protože si mysleli, že jsem nějaký technik.“ V ten moment jsme se oba začali řezat smíchy. Došlo nám, že z nás dvou asi hvězdy promenádující se po červeném koberci nikdy nebudou.

Od tiskovky na Nově už uplynulo víc jak deset let a já jsem se za tu dobu dost uklidnila. Začalo mi být úplně jedno, jestli mě někdo pozná, nebo ne. Už mi to vůbec nepříjde důležité. A generální zkouškou toto moje přesvědčení prošlo poměrně nedávno. Nastěhovala jsem se do nového bytu, a když jsem jednou jako čerstvá nájemnice vlezla do výtahu, cestoval se mnou i jeden ze sousedů. Mile se na mě usmál a bodrým hlasem pronesl: „A víte, že jsem rád, že tady s náma teď bydlíte, paní *Holubová*. Já jsem Ruda.“ Podala jsem mu ruku, opětovala úsměv a s klidem odpověděla: „Já jsem Eva, těší mě, Rudo.“

LÁZEŇSKÝ GIGOLO

S Miroslavem Horníčkem jsem cestoval dost často na zadním sedadle auta. Většinou jsme vedli řeči o divadle, ale občas, když s námi nejela paní Běla, jsme mluvili o ženách. To bylo jeho oblíbené téma. Vzpomínal na ně velice hezky a nikdy nesklouzl k lascivnosti.

Pan Štiller, náš stálý taxikář, nebyl jen náhodným řidičem. Miroslav mi vyjevil, že se s ním zná už dlouhou řadu let. Jen s jeho pomocí se mu podaří dát si štamprli slivovice, aby paní Běla neměla tušení. Jen on mu naloží do kufru auta nádherný, leč hlínou a jehličím obalený samorost na zahradu. Na jednom z našich výjezdů ve třech mi oba vylíčili historku, jejíž obsah bych si za Mistrova života nedovolil zveřejnit.

Štiller se najezdil víc než dost. Na jedné cestě do Drážďan mu na benzínové pumpě daroval řidič kamionu kazetu s unikátní nahrávkou, kde si dopřává milostných rozkoší nějaká dáma, která svoji euforii vyjadřuje hlasitými vzdechy i slovy, a to německy. Tu nahrávku Štiller jednou zcela náhodně pustil při odvozu Miroslava do Mariánských Lázní. Ten byl nadšen, a tak ji dostal darem.

*No uznejte, není roztomilej? Já bejt německá turistka,
tak se do něho taky zblázním.*

Vážený lázeňský host (byl už v té době zasloužilý umělec) odpočíval již třetí den. Chystal se něco psát, ale nápad se zatím nedostavil. A tak jen lelkoval a mlsal lázeňské oplatky, které tu a tam zapíjel vínem. V poledne se před hotelem objevil nablýskaný autobus s mnichovskou poznávací značkou a v něm skupina postarších německých dam. Portýři nosili kufry do pokojů a měkká bavorská němčina hlaholila hotelem.

A tu dostal Miroslav ďábelský nápad. Má přece tu kazetu! Až se lekl, co ho to napadlo. V první chvíli tu myšlenku kategoricky zavrhl, ale objevila se znovu s nutkavou naléhavostí. Přiznejme rovnou, že do této chvíle byl lázeňský pobyt dost velká nuda a možnost nečekaného dobrodružství lákala Miroslava čím dál víc. Pro klid duše zasedl po obědě k psacímu stroji a čekal, zdali se mu přece jenom nezjeví nějaké vhodné téma na povídku. Nic. Hlava už nebyla schopná než soustředit se na provedení troufalého nápadu.

Zvedl se od stolu a pomalu otevřel skříň. Do očí mu padlo bílé sako, ve kterém se na lázeňské promenádě zatím neobjevil. Sundal sako z ramínka a oblékl si je. Cítil se trochu jako hochštapler, ale vzpomněl si, jakou radost měl Jan Werich, když hrál v jeho filmové pohádce *Byl jednou jeden král* postavu Krásného prince. To měl červeneš nabarvené rty, blond paruku a v jednom uchu náušnici. Běla Horníčková se tenkrát mohla smíchy potřhat a pravila, že jí Miroslav připomíná její matku. Usoudil, že vedle toho je dnešní převlek vlastně zcela neškodná záležitost.

Toho večera se maestro objevil v hale. V ruce měl špacírku a na sobě už zmíněné bílé sako s frivolně zasunutým

kapesníčkem. Takto ustrojen blazeovaně poslouchal kavárenský šraml a přitom monitoroval prostor. S několika dámmami navázal oční kontakt, usmál se a prohodil půl tuctu nezávazných německých frází. Dopil koňak a odebral se do svého apartmá.

Miroslavův pokoj (mnoho sezón měl stále tentýž) měl nad dveřmi skleněné okénko, kterým jste se mohli podívat do chodby. Ovšem za předpokladu, že jste se dokázali vysoukat do výšky dvou a půl metru. To byl samozřejmě velký problém, který však Miroslav vyřešil po svém. Převlečen do domácího přisunul ke dveřím stůl, na něj postavil židli a pokusil se vylézt nahoru. Klouzalo to, a tak si pro jistotu svlékl ponožky. Ani pak ovšem nedokázal zvednout nohu až na desku stolu, a tak si musel přinést ještě stoličku. Kazetový magnetofon byl už připraven a cesta za nevšedním zážitkem otevřena.

Počkal, až se šum na chodbě zklidnil, pak zapnul přístroj. Zatímco se hotelem začaly ozývat vzdechy a výkřiky proložené německými výrazy, majitel kazety se jal šplhat nahoru. Šlo to ztuha a nebýt roury od topení, které se celou dobu přidržoval, určitě by to nezvládl. S posledním zbytkem sil se přece jen vytáhl až k okénku. Z té výšky se mu začala točit hlava, tak zavřel na deset vteřin oči. Pak opatrně pohlédl dolů.

Před dveřmi se strkaly tři ženské postavy, dvě měly na hlavě natáčky, jedna noční čepec. V otevřených dveřích pokojů stály další a všechny si rukama ukazovaly, která z nich by mohla být tou vyvolenou. Miroslav, vytažený na špičkách, balancoval na židli a sledoval rozrušený slepičí tanec dole pod sebou. Režisér nočního představení byl

nadmíru spokojen. Premiéra dopadla nad očekávání dobře a rarášek v jeho nitru se tetelil radostí.

Vtom nahrávka nečekaně skončila a nastalo ticho. Miroslav se lekl, zavrával a jen málo chybělo, aby spadl. Zachránila ho opět roura, které se křečovitě chytil oběma rukama. Okamžiky euforie vmžiku vystřídal panický strach. Představivost se rozjela naplno a Miroslav uvažoval, co asi bude říkat personál, až najdou váženého hosta s polámanými údy na podlaze pod pyramidou z nábytku.

Bylo slyšet, jak se dámy v živé debatě rozcházejí do svých pokojů, a velký manipulátor chtěl slézt dolů. Nešlo to. Nohy mu vypověděly službu. Prekérní situace. Má volat o pomoc? Ale jak by vysvětlil, že stojí na vrcholku prapo-divné konstrukce? Když se vydýchal a zklidnil, jal se centimetr po centimetru spouštět nohu ze židle na stůl a pak přes stoličku až na podlahu. Sestup se zdál náročnější než předešlé šplhání na vrchol a Miroslav měl co dělat, aby to vůbec zvládl. Po notné chvíli a zbocen potem konečně stanul na koberci.

Zbytek týdne se pro inscenátora nočního představení změnil v nahánění lovné zvěře. Dámy chtěly znát, které z nich se dostalo takové pozornosti, a doufaly, že i na ně se snad usměje štěstí. Leč maestro byl neoblomný. Nepomohly ani kalíšky vodky, které se po moučníku pravidelně objevovaly na Miroslavově stole. Zavřel se ve svém pokoji a bylo slyšet ťukání psacího stroje. Autor konečně začal tvořit.

Nadešel den odjezdu bavorských turistek a dámy jen s obtížemi zdolávaly strmé schůdky autobusu. Když se všechny zdárně nasoukaly na svá místa, dveře se s tichým

zasyčením zavřely a na zápraží hotelu se v bílém saku objevil lázeňský gigolo. Zamával směrem k autobusu a poslal letmý polibek. Třicet obličejů se nalepilo na skla a stařeny žárlivě sledovaly, které z nich to gesto patřilo.

To už se dal autobus do pohybu a chvílku nato zmizel za stromy a s ním i léta fyzické zdatnosti. Miroslav věděl, že podobný kaskadérský kousek už si nezopakuje a bílé sako má na sobě naposledy. Jeho premiérové uvedení na scénu bylo zároveň i derniérou.

AUTOMOBILOVÝ PŘEBORNÍK

Nabourat auto umí každý bambula, ale rozbít napadřít každou káru, kterou jste si pořídili, a ještě u toho být tak originální, že to provedete vždy v jiném ročním období, to umí jen skutečný mistr. A já se tu teď hrdě hlásím přesně k takovému mistrovství. Všechna moje auta prošla absolutní destrukcí, ale pozor, aniž by přitom došlo k prolití jediné kapky krve. Když tedy nepočítám srážku s autem transfúzní stanice. Pán jel tehdy ze servisu a rovnou se tam mohl vrátit, protože jsem na mokré vozovce dostala hodiny a trochu mu „poopravila“ blatník.

Moje úplně první auto z toho vyšlo ještě lacino. Už když jsem si ho pořizovala, vypadalo jako adept na součástky. Byl to Peugeot 405 combi a já si ho koupila za pár šupů od kamaráda bubeníka, který v něm celá léta vozil bicí soupravu. I on už ho měl z druhé ruky, a když mi předával klíčky, bylo na něm vidět, že má radost, že našel nějakého vola, který si od něho tu rozvrzanou herku koupil. Pro mě ovšem ježdění v tomto autě bylo neocenitelnou zkušeností! Peugeot mě totiž rychle vyškolil. Kupříkladu šaltpáku měl tak vykotlanou, že rychlosti se volily v podstatě náhodně.

Asi jako když ve Sportce padají čísla. Nikdo neví, které to bude. Sedadlo pro řidiče bylo už tak propadlé do útrob vozu, že když jsem seděla uvnitř, nebyla jsem v podstatě vidět a připadala jsem si, jako bych řídila tank. A ty zvuky, co vydával motor, když se nastartovalo?! Klidně bych se s tím mohla přihlásit do soutěže vábení divokých prasat a s přehledem bych vyhrála. Prostě když jsem s tímhle autem vyrazila kamkoliv, hned o mně všichni věděli. Takle zrezavělá plechovka mi vydržela půl roku a pak jsem jí jednou na podzim díky svému řidičskému umění dokázala uvařit motor. Prodala jsem ji za odtah kamarádovi a utržené peníze jsem propařila na šňůře kapely J.A.R., mimo jiné i s bubeníkem, od kterého jsem si toho peugeota koupila. To byly mé divoké začátky. Ovšem netušila jsem, že mne čeká daleko zábavnější pokračování.

Moje druhé auto byla fordka Káčko a zpočátku se vše tvářilo velmi idylicky. Toto dámské autíčko jsem si koupila od kamarádky a bylo dobře zajeté a krásně opečovávané. A to až do momentu, než jsem s ním jednou v létě vyrazila do Pardubic za svojí kartářkou. Tuto cestu jsem tehdy jezdila pravidelně – a právě to se mi stalo osudným. Měla jsem pocit, že už ji mám zmáknutou, a tak jsem si promýšlela všechny možné otázky, na které se karet zeptám, a nevěnovala jsem dostatečnou pozornost řízení. Odbočovala jsem akorát na výjezd z dálnice, když se mi v hlavě formuloval životně důležitý dotaz. Ten se ovšem velice rychle přetransformoval v otázku o dost jednodušší. A sice: „Ty vole, ten kruháč už je tady?“ Tři vteřiny nato jsem vlétla v poměrně slušné rychlosti do kruhové křižovatky a zaparkovala čumákem ve svodidlech. Chvilku jsem

seděla a čekala, jestli třeba vystřelí airbag jako ohňostroj na konci roku, aby mi oznámil, že jsem dojela. Nedělo se nic. Nikde nikdo. Jen já a mé teď už o třetinu menší Káčko, ze kterého se začalo kouřit. Měla jsem tu drzost, že jsem se pokusila nastartovat. Neskutečné, motor naskočil, tak jsem zařadila zpátečku, abych se osvobodila ze svodidel. Ozval se zvuk plechu hoblujícího vozovku. To byl můj levý přední blatník, který se při nárazu celý zkroutil a ohnul na opačnou stranu. Drhnul teď svým koncem o silnici a občas od něho odlétla jiskra. Pomalu jsem vycouvala ze svodidel a otočila Káčko po směru jízdy. Vše se zdálo být relativně v pořádku, tak jsem jako správný zbojník zařadila jedničku a vyjela z kruháče, rozhodnutá dojet, kam potřebuji.

Ploužila jsem se rychlostí zhruba dvacet kilometrů v hodině, ale neměla jsem odvalu přišlápnout plyn a zrychlit. Fordka měla místo přední kapoty něco jako harmoniku, z chladiče unikala pára a levý blatník se s železnou pravidelností otíral o vozovku, vydával při tom nepředstavitelně otravný zvuk a jiskřil. Ale auto jelo a zdálo se, že těch posledních pár kilometrů zvládne. Zato řidiči v protisměru vypadali, že nezvládnou ten pohled, co se jim naskytl. Vždy když mne někdo ve svém nepoškozeném voze míjel, vytřeštil oči, zpomalil a ještě dlouho se za mnou díval a kroutil hlavou. Pravda, vidět blondýnu, jak řídí něco jako parní lokomotivu, která prošla lisem na železo, se jim poštěstilo asi poprvé. Nenechala jsem se rozhodit a tvářila se, že jsou svědky naprosto standardní situace a není důvod se znepokojovat.

Ke své kartářce jsem se dokodrcala asi za hodinu a půl, a když jsem u ní před domkem zaparkovala, stalo se moje

Káčko zřejmě naposledy v životě předmětem velkého zájmu všech kolemjdoucích. Z Pardubic jsem toho večera odjela samozřejmě vlakem. Mé nebohé autíčko zůstalo před domem mé kamarádky ještě pár dní jako připomínka mé nepozornosti a pak bylo odtazeno na vrakoviště, kde ho rozebrali na součástky a použili je na náhradní díly.

Rok nato jsem si pořídila stříbrný Renault Clio. Pro jistotu jsem opět zvolila ojetinu, a ne fungl nový vůz, protože už jsem tušila, že bude mít taky krátkou životnost. A nemýlila jsem se. Zhruba po dvou letech, co jsem vůz vlastnila, jsem jednou v zimě, bylo to na Valentýna, to si pamatuji přesně, ukončila jeho životní pouť. Ten den ráno jsem si šla svého renaultka vyzvednout po čerstvé výměně brzdových destiček. Dorazila jsem do autoopravny a můj stříbrný miláček už tam na mne čekal celý vypulírovaný a s novými brzdami. Zaplatila jsem a odvezla se pohodlně domů, abych měla auto připravené na večer, až pojedu do divadla na představení. Ten den šíleně mrzlo a v rádiu neustále varovali řidiče před velkým náledím a nabádali je, aby jezdili opatrně, nebo aby nejezdili ven vůbec. Pamatuji si, že jsem toto hlášení s přemírou sebejistoty glosovala hláškou, že kdo má nové brzdy, může klidně a bez obav sednout za volant. Což jsem také následně udělala.

Jela jsem skrz Prahu a nic nedávalo tušit, že zhruba do deseti minut se ze mě stane paní, co má sice řidičák, ale už nemá žádné auto. Když jsem dorazila do Strašnic a zahrnula kolem krematoria, dojela jsem do míst, kde je potřeba sjet poměrně dlouhý kopec a dostat se až ke křižovatce na konci ulice. Vozovka tu byla od shora až dolů jako jedno velké kluziště a já hned nahoře začala cítit, jak můj renault

*Pak ať se někdo diví, že jsem rozbila všechna svoje auta,
když jsem začínala na tomhle.*

klouže směrem dolů. Zhruba v půlce cesty se už choval spíš jako sáně než jako auto. Navíc se dole u semaforu začala hromadit auta, která tam stála a čekala na zelenou. Když se moje sáně značky Renault přiblížily nebezpečně blízko fronty, šlápla jsem na brzdu. A jaké bylo moje překvapení, když jsem dál nerušeně pokračovala v krasojízdě, aniž by se cokoliv změnilo na mé rychlosti. Vytřeštila jsem oči a přestala dýchat. Představila jsem si, jak narážím do posledního vozu v řadě a ten pak už jen vykoná práci efektivního domina. Jediné, co mě v ten moment napadlo, bylo strhnout volant stranou a vjet na přilehlé malé parkoviště. Po tomto manévru jsem se sice vyhnula autům před sebou, ale rozhodně jsem se nevyhnula vozům zaparkovaným na